

редъ обѣщаніето, и го проводихъ на единъ отъ единадескытъ островы; дѣто той си минъ живота мирно.

Подиръ малко, единъ Давніецъ, отъ долне происхожденіе, но надаренъ съ духъ насилствененъ и дързновенъ, на име Діоскуръ, доде нощемъ въ стана на съюзницытъ съ предложеніе да убіе Адраста въ чаджра му. И той извършилъ бы туй, защото сѣкый е господарь на живота на другытъ щомъ е готовъ да са откаже отъ своя. Този челоувѣкъ дышаше мценіе противъ Адраста, защото му бѣ грабнжлъ жената която този лудо обичаше и която на хубость приличаше на Венера. Той са бѣ рѣшилъ или да убіе Адраста и да си земе жената назадъ или самъ да погине. Той бѣше приготвилъ тайны нѣкои споразумѣнія за да влѣзе нощемъ въ чаджра на царя и да бжде спомогнжтъ въ предпріятіето си отъ много воеводы Давнійскы; но мысляше за нужно да быхъ съюзницытъ царѣе нападнжли въ сжщото време Адрастова станъ, щото въ тѣзи смутня да може той полесно да са отърве и да грабне жена си. Той съ благодареніе бы умрѣлъ ако можаше да я земе слѣдъ като убіеше царя.

Щомъ Діоскуръ откри на царѣтъ своето намѣреніе, сичкыйтъ свѣтъ са обрнж къмъ Телѣмаха като че искахъ мнѣніето му.

„Боговетъ, рече той, които ны опазихъ отъ предателитъ запретяватъ ни да са служимы отъ тѣхъ. Доро и когато не быхмы были доста добродѣтелны за да мразимъ предателството, собственыйтъ нашъ интересъ е доста за да ны отвърне отъ него: щомъ дадемъ законность на предателството съ примѣра си, ный заслужваме да бы то са обрнжло и противъ насъ. Отъ нея минута кой отъ насъ ще бжде безопасенъ? Адрастъ може найдобрѣ да избѣгне опасността която го заплашва и да я обрне срѣщо съюзнытъ царѣе. Тогасъ войната престава да е война; мждростъта и доблестъта не ще бжджтъ вече потребны; тогасъ друго не ще са вижда освѣнъ вѣроломство, предателство и убійство. Ный самы ще осѣтимъ гибелнытъ послѣдствія, и ще гы заслужваме защото ный самы дадохмы законность на найгольмото зло, коварството. По мое мнѣніе трѣба да проводимъ предателя на Адраста. Исповѣдамъ, че този царь